జరీ అంచు తెల్లచీర

జరీఅంచు తెల్లచీర!

విశాలాక్షికి ఏడుపువస్తోంది.

గదిలో నుక్కి మంచంలో కూలబడి చూస్తోంటే, ఎదటి గోడలో, హరికేన్ లాంతరు గుడ్డి వెలుగులో, ఫిజిక్స్ పాఠం వల్లె వేస్తున్న అన్నయ్యా, పదమూడో ఎక్కం కంఠస్థం చేసే తమ్ముడూ కనిపిస్తూనే ఉన్నారు.

రాత్రి తొమ్మిదిగంటలు దాటింది.

వసారా వరండాలో నిద్దరపట్టక అమ్మ దొర్లుతోన్నట్టుగా ఉంది. చిన్న తమ్ముడు మగ్గమగ్గా ఏడుస్తున్నాడు. అగ్గిపెట్టెకోసం కాబోలు, నాన్న అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాడు.

జరీఅంచు తెల్లచీర!

ఎప్పుడుకొనడం? ఎప్పుడు కట్టుకోవడం?

ఏమో! ఎప్పుడో?!

ఎప్పటినుంచో వస్తోన్న ఈ తీరని కోరిక ఎప్పుడు తీరుతుంది?

ఎప్పుడో! ఏమో?!

ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఆకోరిక తీరక పోదనే అనుకొంది.

ఆకోరిక తీరాలనే అనుకొంది ఈనాటి దాకా.

కాని, మాత్రం...

ఈనాటికి పదేళ్ళక్రితం —

ఆరేళ్ల విశాలాక్షి సినిమాకి వెళ్ళింది.

అది ప్రప్రథమం, సినిమాహాల్లో అడుగు పెట్టడం.

విశాలాక్షి విశాలాక్షయింది.

ఆశ్చర్యం? ఆనందం? కాదు; మైకం!

ఆట ఇంకా ఆరంభం కాలేదు.

ఆ దీపాలన్నీ ఆరిపోయి, హాలంతా గిరగిర తిరిగి, విశాలాక్షికి, ఆఖరి వరస కుర్చీల్లోకి అప్పుడే వస్తోన్న "ఆవిడ" కనిపించింది.

ఎవరావిడ?

"ఆవిడ"! అంతే.

తెల్లగా ఉండే ఆవిడ కనుబొమలూ బొట్టూ సొగసులూ.

సుమనోహర హాసిని. ధవళాంబరధారిణి.

ఆవిడ మెల్లగా నడుస్తూ వస్తోంటే, కట్టుకున్న తెల్లచీర అంచు మెరుస్తోంది.

"అమ్మా! నాకలాంటి చీర కొనవే!"

"ఇష్! నోర్ముయ్!"

అంతలో దీపాలు ఆరి తెరమీద గోపమ్మలు కనిపించారు.

కృష్ణుడిపాట. గోపికలనాట్యం.

తెల్లగా వెలిగేవి గోపికలు కట్టుకున్న తెల్లచీరలు.

తళుక్ తళుక్ మనేవి ఆచీరల జరీ అంచుల తళుకులు.

సినిమాఅయ్యాక, బైటికివచ్చాక, మళ్ళీ,

"అమ్మా! నాక్కూ నవ్వూ అలాంటి చీరా!?"

"ఇప్పట్నుంచి కోరికలు బావున్నాయే తల్లీ! కొంటాంలే నీ పెళ్ళినాడు"

"ఎప్పుడే, ఎప్పుడే అమ్మా?"

అమ్మావాళ్ళూ నవ్వేరా?

నవ్వేరు.

విశాలాక్షికి ఏడుపు వస్తోంది.

ఆరేళ్ల ఆడపిల్ల కోరిన కోరికే పదహారేళ్ళు ఎదిగిన ఆడపిల్లకూడా కోరుతూ వచ్చింది.

ఈ కోరిక్కి పదేళ్ళు వచ్చేయి.

ఈ కోరికలన్నీ ఇలా పెరిగి పెద్దవయి చివరకి......

విశాలాక్షికి ఏడుపు వస్తోంది.

జరీఅంచు తెల్లచీర!

"కొందాంలే" అనేసేవాడు నాయన.

నాన్న నోట్లో ఉండేది చుట్ట, అతనిమనసులో ఉండేది పొగ, అతనికి ఉన్నదిఉద్యోగమా? అబ్బే! నౌఖిరీ! అతని చేతిలో లేనిది,

"ఉన్నప్పుడు ఎప్పుడో ఒకప్పుడు కొంటాలే"

ఎప్పుడో ఒకప్పుడు శుభముహూర్తం వస్తుందని విశాలాక్షి చూస్తూనే వచ్చింది.

ఎంతో కాలంనుంచి ఎన్నెన్నిటికోసమో ఈ విశాలాక్షి చూస్తూనే ఉంది

ఈ విశాలాక్షి సజలనయనగా, వ్యర్థంగా ....విశాలాక్షికి ఏడుపువస్తోంది.

జరీ అంచు తెల్లచీర!

"ఎన్నిఖర్చులున్నాయో...నువ్వెరగవా ...మీ నాయన చచ్చి చెడి...ఆ నాలుగురాళ్లూ...ఏదో అదీ ఇదీ...జాగ్రత్తచేసి... తంటాలు పడకపోలేదు...చూడూ...ఈ యేడు నీ పెళ్లి...చెయ్యక తప్పుతుందా... నీకు నచ్చిన చీరలు...కొనకపోతే అలా అను."

అని ముగిస్తుంది తల్లి.

"ఎవ్వర్నీ ఏదీ అడగను"

అని ఎన్నోసార్లు నిశ్చయించుకొంది విశాలాక్షి.

ఫలానాది కావాలని ఎవర్నడిగినా వాళ్లకుండే బాధలన్నీ వెళ్ళబుచ్చక తప్పదు.

వాళ్ళలా చెప్తూంటే ఇంకా బాధగా ఉంటుంది విశాలాక్షికి.

కాని అడక్కుండా ఉండలేదు.

"మళ్ళీ ఏదైనా అడిగావంటే చూడు. చమా లెగరగొడతాను" అని తిట్టి, కొట్టి, వళ్లు హూనం చేసినా అంతబాధగా ఉండదు.

వాళ్ళలా చెప్తూంటే మాత్రం ఏడుపువస్తుంది. కాని —

ఏడుస్తే ఒకప్పుడు సంతృప్తిగా ఉంటుంది. అందుచేత —

ఏడ్చి సంతృప్తి చెందడానికిమళ్లీ మళ్లీ అడుగుతూనే ఉండేది విశాలాక్షి.

ఒక్క జరీ అంచు తెల్ల చీర!

విశాలాక్షికి ఏడుపే వస్తోంది.

అమ్మ చెప్పేమాటలువింటే, కాస్తే —

పెళ్ళాడ్డం అనేటంత పనయితేనే గాని ఈ విశాలాక్షికి దొరక దొక్క జరీ అంచు తెల్లచీర.

— ఛీ! నేను పెళ్లే చేసుకోను.

కాని —

కటుకుందికి గుడ్డముక్కా; రెండుపూట్లా ఇంత తిండీ; వీటికోసం ఆడపిల్ల పెళ్ళి చేసుకోక తప్పదు.

తప్పదా?

— తప్పకపోయినా సరే; ముష్టయినా ఎత్తి బతుకుతాను గాని పెళ్లిమాత్రం చేసుకోను.

పెళ్లాడకపోతే నువ్వు ముష్టే ఎత్తవలసి ఉంటుంది. నీకు డబ్బా లేదు; చదువూ లేదు.

— హావు న్నిజం!!

ఆమెకి పాటయినా రాదు. ఆమె గు

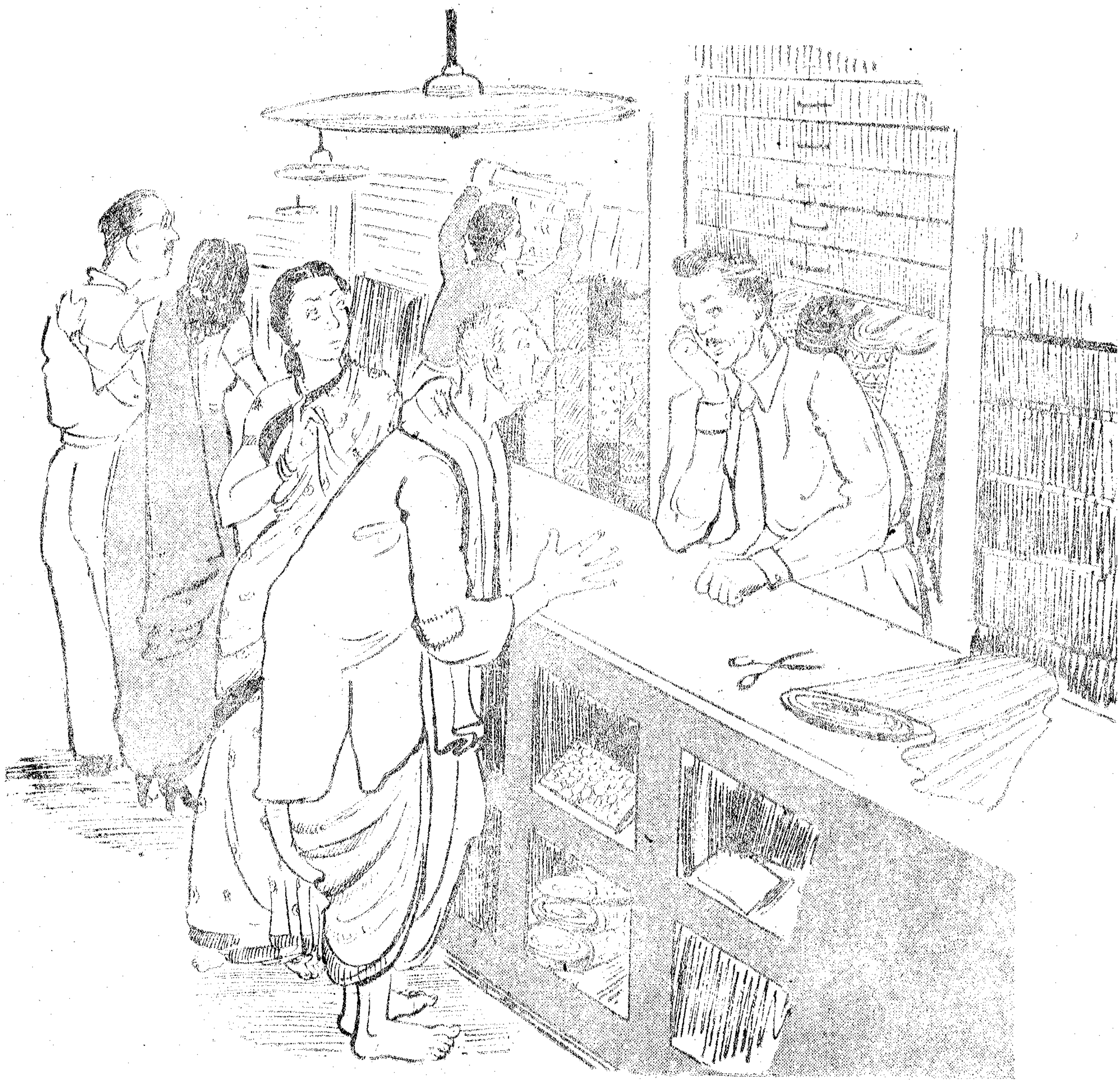

“సిల్కు చీరలు కావాలా?” అని అడిగేడు షాపువాడు.

దైనా కాదు. మరి, లోకానికి దయన్నది లేదు.

విశాలాక్షికి ఏడుపువస్తోంది.. కాని... కాని...

—ఏమైనా సరే నేను పెళ్ళిచేసుకోను. చే.. సు.. కో.. ను.

విశాలాక్షి పళుకొరికింది.

—అందులోనూ అందరూ అలాంటి వెధవలే!

తెల్లచీర జ్ఞప్తికి వచ్చినప్పుడల్లా అమ్మ చెప్పే పెళ్ళిమాట జ్ఞప్తికి వస్తుంది. పెళ్ళిమాట తలపుకి వచ్చినప్పుడు ఆ వెధవ తలపుకి రాకుండా ఉండడు.

వాడే కనకారావు. అన్నయ్యకి క్లాస్‌మేటు.

వెధవ!

వాడా నీకొక ఫ్రెండని ఎంతచెప్పినా అన్నయ్య వినడు. కాఫీ ఇప్పించేది వాడు. సినిమాలకి తీసుకువెళ్ళేది వాడు

ఇహ, వాడితో తిరగవద్దని ఎంతచెప్తే మాత్రం అన్నయ్య ఎందుకు వింటాడూ?

కాని, విశాలాక్షి మాట విశాలాక్షి ఎలా ఎవ్వరితో చెప్పగల్దు?

ఒకనాటి సాయంకాలం,

ఆరు గంటల మసక చీకట్లో,

అన్నయ్య ఇంటి దగ్గర లేనప్పుడు,

నాన్న ఇంకా ఇంటికి రానప్పుడు, తమ్ముడు ఎక్కడికో వెళ్ళినప్పుడు, వంట గదిలో అమ్మ వండుతూన్నప్పుడు,

దొంగలా వచ్చిన కనకారావు,

“మీ అన్నయ్య ఉన్నాడా?” అని మెల్లగా అడిగేడు.

“లేడు” అని గట్టిగా చెప్పింది విశాలాక్షి.

“అయ్యో! ఎలాగ? వాడి గదిలో నా పుస్తకాలుండిపోయాయ్!”

“అన్నయ్యొచ్చాక తీసుకోవచ్చు.”

నవ్వితీరాలనే పట్టుదలతో కనకారావు నవ్వుతున్నాడు.

“వీడి యెదుట నవ్వకూడదు” అనే నిశ్చయానికి అతన్ని చూసిన మొదటి రోజునే వచ్చింది విశాలాక్షి.

చేసేదేమీలేక వాడు వెళ్ళిపోతూ ఉండగా,

అమ్మ వేసిన కేక:

★ జరీఅంచు తెల్లచీర ★

"ఎవరే వారూ?"

"అన్నయ్య స్నేహితుడు"

అనే మాటల్లో ఎంత నిరసన చూపించాలో అంత నిరసన చూపించింది విశాలాక్షి.

"ఎవరు, కనకారావా! అయితే, చిన్న కొట్లో కూర్చోపెట్టు. అన్నయ్య ఇప్పుడే వస్తానన్నాడు."

వెళిపోయే కనిగ్రహం అంతటితో వక్రించి వెనక్కి వచ్చింది.

అమ్మకి తెలీదు. వట్టి సత్యకాలం!

సాటికులంవాడు. గొప్పవాడు. చదువుకొంటూన్నాడు.

ఆరోగ్యముగా మరియు ఉత్సాహంగా ఉండండి

ఈనోస్ ఫ్రూట్ సాల్ట్

తాజా గుణము చిరకాలముండుటకుగాను సీసాలలో అమ్మబడును.

"ఈనో" మరియు "ఫ్రూట్ సాల్ట్" అను మాటలు రిజిస్టర్డు ట్రేడ్ మార్కులు

మా పిల్లని చేసుకుంటే బావుణ్ను.

అంతే అమ్మ ఉద్దేశం.

మంచి చేసుకుంటే మంచిదనీ, అందుచేత మంచి చేసుకుందామనీ అమ్మ తాపత్రయం.

ఆ ఉద్దేశంతో, ఈ తాపత్రయంతో, నాన్నకిఉంచిన కాఫీ పట్టుకువెళ్ళి వాడికి ఇమ్మంది.

—అయ్యయ్యో, అమ్మకేం తెలుసు? !

ఈ విశాలాక్షి కోపాన్ని ఆపలేదు. కన్నీటిని కట్టలేదు.

పిల్లని పెళ్ళాడతాడేమోనని అమ్మ ఆశ.

అయినా—

—కనకారావునా నే పెళ్లాడేది?!

అయినా—

కనకారావా పెళ్ళాడేది?

అలాంటి ఫకీరు వెధవలు పెళ్ళాడరు.

ప్రేమలేఖలు రాస్తారు. తెరచాటున విజృంభిస్తారు.

అమ్మకి తెలీదు.

తల్చుకొంటూంటే విశాలాక్షి వళ్ళు దహించుకుపోతోంది.

చీకట్లో చెంగు పట్టుకున్న ఫకీరువెధవ...

అయ్యో, ఈ కుడిభుజం ఎందుకు తెగ్గొట్టరు!!

హయ్యో, ఈ కుడిభాగం ఎందుకు ఛేదించరు!!

ఈ పెనుమంట ఏడుపులో చల్లారదు.

విశాలాక్షిని ఏడవనీయదీ పెనుమంట.

కాని, విశాలాక్షికి వస్తోంది ఏడుపు.

—నాకు పెళ్ళయినా అయింది కాదు. ఏ ఒక్కడైనా సాయపడ్డానికి నాకయిదు గురు భర్తలైనా ఉన్నారుకారు.

ఈ కీచకుడి పీచ మడంచడానికి ఎవడున్నాడు?

ఎవడూ లేడు!

ఎవరితో చెప్పుకోడం?

ఎవరితోనూ లేదు!

పాపాత్ము లందరిమీదా ఒక్క పిడుగైనా పడదు.

పడ్డ అవమానం గురించి చెప్పుకునే శక్తయినా లేదు ఆడదానికి. చెప్పుకున్నా, శక్తిగల మగాడు కనిపించనైనా కనిపించడు.

ఆడపిల్లమీద,

తెరచాటున సాహసం, చీకట్లో పరాక్రమం,

ప్రదర్శించిన కనకారావు

ఏమీ జరగనట్టు, ఏం జరిగినా ఫరవాలేదన్నట్టు,

తొరవిరుచుకు నడుస్తూనే ఉన్నాడు.

వాడిచ్చిన కాఫీ తాగి, వాడు చూపించిన సినీమాలు చూస్తూనే ఉన్నాడు అన్నయ్య.

విశాలాక్షికి ఏడుపు వస్తోంది.

జరీ అంచు తెల్ల చీర!!

ఫకీరు వెధవ కనకారావు!

—వాడిగురించి తల్చుకోను.

కాని, ఈ మంట చల్లారదు.

వాడికీ, తెల్ల చీరకీ సంబంధం ఏముంది?

విశాలాక్షికి తెలీదు.

కాని, ఏదో సంబంధం ఉంది.

అంతా బీరకాయపీచు, ఒంటిగీతబొమ్మ.

విశాలాక్షి పరిస్థితికి, హీనస్థితికి, దౌర్భాగ్యానికి, కారణం? కారణం? కారణం?

ఏవేవో కారణాలున్నాయి. అవేవీ విశాలాక్షికి తెలీవు.

కాని, ఆ కారణాలన్నింటికీ కనకారావునొక "సిమ్బల్"గా చేసుకొంటున్నట్లుగా కూడా విశాలాక్షికి తెలీదు.

తెల్లది, జరీఅంచుది, ఒక్క చీర ఉంటేనా ??

కనకారావు రక్తంలో ముంచనా!

ఈ లోకాన్నే జయించనా!

ఒక్కటి, ఒక్కటేనండీ, ఒక్కటే!

విశాలాక్షి ఎన్నటికీ ఏడవదు.

కాని, ఏడుపే వస్తోంది విశాలాక్షికి. ఆనాడు సినిమాహాల్లో కనిపించినావిడ ఎక్కడుంది? తెరమీద గోపికలు ఏమయేరు? జరీ అంచులన్నీ ఎక్కడ పడుకున్నాయ్? తెల్లచీరలన్నీ ఏవీ ఎక్కడ? విశాలాక్షికి ఎందుకీ ఆవేదన?

మంచం కుక్కిలోంచి లేదామనుకొన్న విశాలాక్షి లేవలేక అలానే కూలబడి కూర్చొంది.

అన్నాతమ్ముడూ చదువుకొనే గదిలో హరికేన్‌లాంతరు మినుకుమినుకుమంటోంది.

ఆ గుడ్డిదీపం దగ్గర వాళ్లెలా చదువుతున్నారు? కట్టుకొందికి మంచి గుడ్డముక్క లేకుండా నేనెలా తిరగ్గలుగుతున్నాను? అమ్మకి ఏల నిద్దుర పట్టదు? నాన్నకి అగ్గిపెట్టెలు ఎందుకు దొరకవు? ఈ మంచం ఎందు కింతకుక్కిగా ఉంది? ఇందులో నేనెందు కిలా ఉన్నాను?

విశాలాక్షికి ఏడుపువస్తోంది.

ఒక్క తెల్లచీర—నేతదే—జరీఅంచుది!

"పోనీ, మామూలు తెల్లచీర కొనుక్కోరాదటే" అనేది అమ్మ.

"నా కక్కర్లేదు. అంతగా కావాలని నే నన్నానా యేం? ఏవో చీరలున్నాయి కదా! కట్టుకుంటున్నాను. చాలు"

"నీకు ఊం అంటే పౌరుషం, ఆం అంటే పౌరుషంగాని నేనెరగ్గానే, నీకు

తెల్లచీర కావాలనుందని! పోనీ, తెల్ల వాయిలు కొంటానూ! నీకు నచ్చిన అంచు అద్దకం చేయించుకొందువుగాని. యేం ?"

"నాకు. అ. క్క. ర. లే. దు."

"అయితే, పోనీవే. నీ తత్వం ఏమిటో నాకర్థం కాదు"

ఏవో రంగుచీరలు కట్టుకొంటూనే ఉంది విశాలాక్షి.

కాని—

తెల్లవే కట్టుకున్నప్పుడు జరీ అంచుదే కట్టుకోవాలి!

అదొక తియ్యటి కోరిక.

నెరవేరదా?

పోనీ!

అంతేకాని—

కోరాసైను! తెల్లవాయిలు! అద్దకపుటంచు!

ఎప్పటికీ పెళ్లికాక మూడో పెళ్లి వాణ్ని చేసుకున్నట్టు!

అలా—

మూడో పెళ్లివాడు తలపులోకి రావడంచేతనే అసైనూ, ఆ వాయిలూ అక్కర్లేదంటుంది విశాలాక్షి.

అర్థం కాదు. ఎవ్వరికీ అర్థంకాదు.

తలబాదుకున్నా, ఎవరికీ అర్థంకాదు.

మంచంకోడుకి తలవేసి కొట్టుకోవాలనీ, గోడకివేసి తలబద్దలు చేసుకోవాలనీ, మనుష్యులందర్నీ చంపాలనీ, లోకానికి నిప్పెట్టాలనీ ఉంది విశాలాక్షికి.

ఏడవకుండా ఉండాలనుంది విశాలాక్షికి.

కాని, ఈరోజు సాయంకాలం విషయం తలపులోకి వస్తోంటే ఏడవకుండా ఉండలేదు విశాలాక్షి.

సాయంకాలం. నాన్న :

"అమ్మా! బజారుకి వెళ్దాం రావే"

"ఎందుకు నాయనా ?"

"తెల్లచీర కావాలంటున్నావుకాదుటే!"

"నాయనా"

"బయల్దేరవే"

"ఊరకే అనేదాన్ని నాయనా! నాకక్కర్లేదు నిజంగా"

"పదవే, పిచ్చిదానా! మళ్ళీ చేతిలో చిల్లిగవ్వుండదు"

అని అతను అన్నప్పుడు విశాలాక్షికి ఏడుపే వచ్చింది. ఎప్పుడో ఎక్కడో విన్న విషాదగాథలన్నీ తలపులోకి వచ్చేయి. స్మృతి పథాన్నుంచి జారిపోయిన విషాద దృశ్యాలన్నీ దారికి అడ్డుగా నిల్చేయి.

ఆస్పత్రి ఎదట, చెట్టుక్రింద, ఒకదినం మధ్యాహ్నం చూసిన పడుచుపిల్ల శవం, పెత్తల్లికూతురు నూతిలోపడిందని ఒకనాటి సాయంకాలం దీపాలు పెట్టేవేళ వార్త తీసుకువచ్చిన నలిగిన ఉత్తరం, మేడమీంచి పడిన మేస్త్రీకోసం ఏడ్చిన ఎదటింటి మనిషి, కడుపులో బల్లతో చనిపోయిన పక్కింటిపిల్లడు, అనకాపల్లినుంచి రాత్రి ట్రెయిన్లో వస్తూ కిటికీలోంచి చూసిన చీకటికొండలు, ముసురుపట్టిన రోజులు, దీపాల్లేని రాత్రుళ్లు, ఇటువంటి

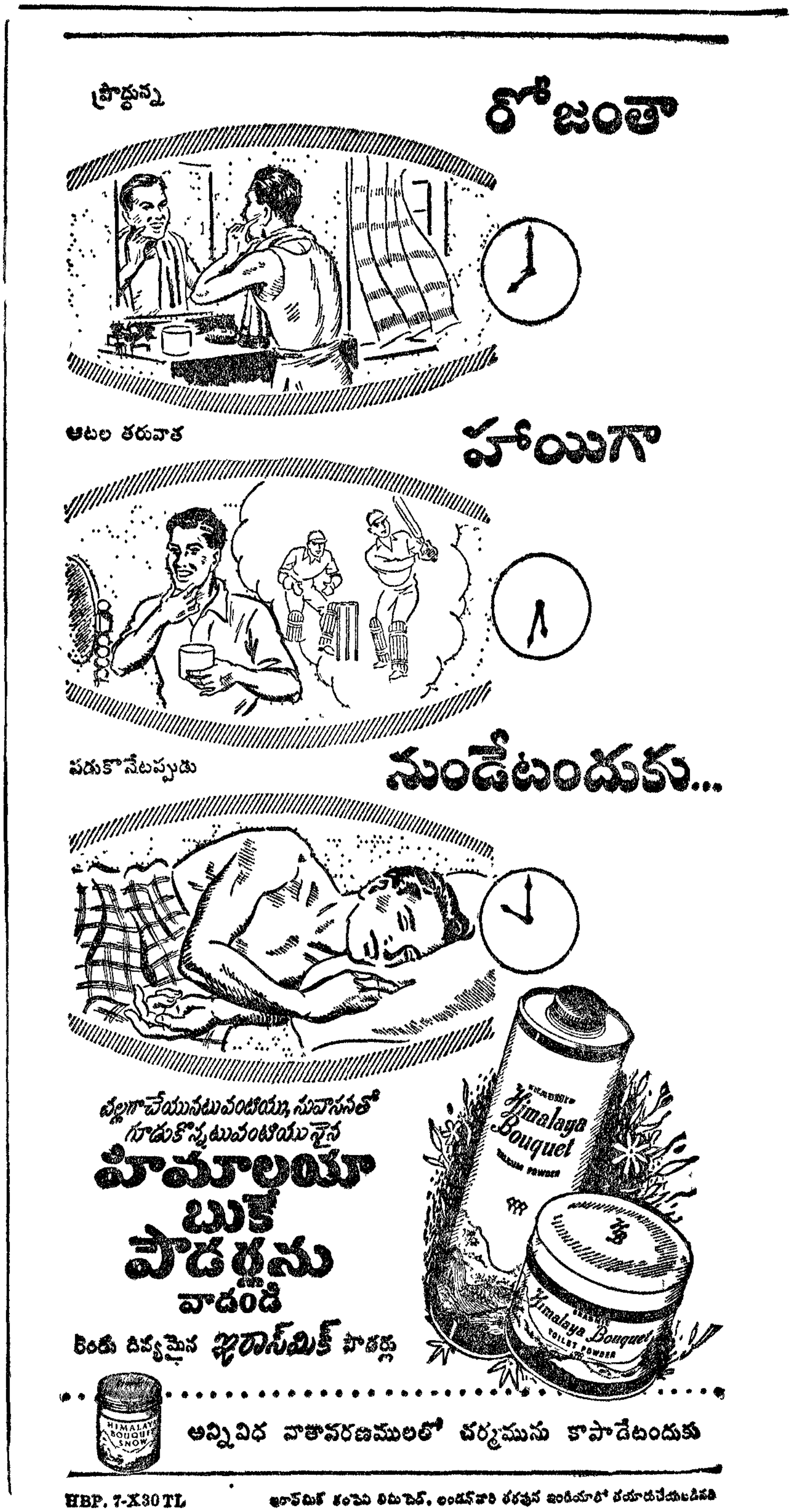

★ జరీ అంచు తెల్లచీర ★

అవన్నీ ఎందుకు జ్ఞప్తికి రావాలి ?!

ఈ రోజు సాయంకాలం——

గోడవైపు తిరిగి కంటనీరు పెట్టడానికి కారణం అవన్నీ జ్ఞప్తికి రావడమే కాదు.

ఇంకోటి కూడా ఉంది.

అది ఉండబట్టే అవన్నీ స్ఫురణకి వచ్చేయి.

అది——

రక్తం!

బజారుకి వెళ్లామన్న మనిషి బజార్లో ఇవ్వబోయేది డబ్బు కాదు; నెత్తురు.

NAS 2E

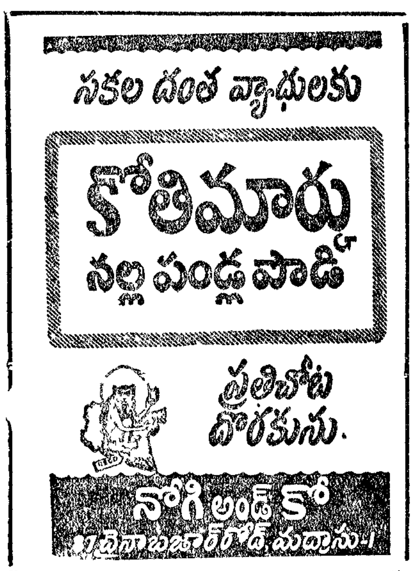

అతని ముఖం చూస్తేనే తెలుస్తుందా విషయం.

రక్తం ధారపోస్తేనే గాని తీరని కోరికలు నా కక్కర్లేదు.

విశాలాక్షికి ఏడుపు వస్తోంది.

"ఉత్తినే అనేదాన్ని. నిజంగా నాకలాంటి చీర అక్కర్లేదు" అని ఏడ్చి చెప్పినా నమ్మరెవ్వరూ.

"పద పద! వెల్తురుండగానే వెళ్లడం మంచిది".

కొత్తచీర కొనుక్కొందికి, ఉతికిన చీర కట్టుకొని బయల్దేరిన విశాలాక్షి ఏడ్చిందని ఎవరికైనా తెలుసా ?!

ఇద్దరూ బయల్దేరేరు. వెళ్లేరు.

కూతుర్ని వెంటబెట్టుకొని అతను బజారుకు వెళ్ళడం చాలా కాలానికది మొదటిసారి.

రోడ్డుమీదకి వెళ్ళగానే విశాలాక్షి గతుక్కుమంది.

రాత్రివేళ దీపం వెలుగులో తెలుపు పక్కన పెడితేనేగాని పసుపురంగేదో సరిగా తెలియనట్టు, ఇంట్లో వుండే లేమి నలుగురి మధ్యకీ వెళ్తేనేగాని సరిగా కనిపించదు.

విశాలాక్షి కళ్ళంట నీళ్లు తిరిగాయి.

ఇంట్లో ఎంతో గంభీరుడిగా కనిపించే ఆమె తండ్రి వీథిలో ఎందుకంత దీనుళ్లా కనిపిస్తున్నాడో ఆమెకి అర్థం కాలేదు.

ఇంత నీరసంగా ఎందుకున్నాడు? ఇంత దారిద్ర్యం ఎక్కణ్ణించి ముంచుకొచ్చింది? జీవం ఉండీ లేనట్టుగా ఇలా ఎలా నడవగలుగుతున్నాడు ?

నడిరోడ్డు కాబట్టి కన్నీరైనా కార్చకుండా ఏడవ్వలసి వచ్చింది విశాలాక్షి

"నాకీ జరీ అంచు తెల్లచీర అక్కర్లేదంటే ఎందుకు నమ్మరు వీళ్ళంతా"

నాకొ్కవాలి; కాని నిజంగా నాకక్కర్లేదు.

అతను నడుస్తున్నాడు. కొంచెం వెనగ్గా విశాలాక్షి.

అతని దగ్గర ఉన్నది పన్నెండుకాబోలు అంతకంటె ఎక్కువమాత్రం కాదు.

ఏ దుకాణంలో అడిగినా, కావలసిన చీర కనీసపు ఖరీదు ఇరవై.

షాపులు ఎక్కేరు. షాపులు దిగేరు.

నడిరోడ్డు మీదనో, లేక ఏ దుకాణంలోనో, ఏ క్షణాన్న ఉప్పెనగా ఏడుపు వస్తుందోననే భయంతో అగ్ని పర్వతాన్ని అణచుకొని, గోదావరి వరదని ఆపుకొని నడుస్తోంది విశాలాక్షి.

ఈ సాయంకాలం గురించి తల్చుకొంటూంటే చచ్చిపోవాలనిపిస్తోంది విశాలాక్షికి. వళ్లు మండిపోతోంది విశాలాక్షికి.

అందులోనూ ఆ ఆఖరి షాపువాడు!

మరొక కనకారావు!

లోకంలో కనకారావుల్ని ఇట్టే పసిగట్టగలదు విశాలాక్షి. వాడో కనకారావని వాడి ముఖం చూస్తేనే తెలుస్తోంది.

కాని, వాడెందుకలా ఎంతో కాలం నుంచీ ధుమధుమలాడుతున్నట్టుగా ఉన్నాడు?

తెల్లదొరల పాలన పోయిందనీ, షాపుకి సీమదొరలు రావడంలేదని వాడికి కోపంగా ఉన్నదని విశాలాక్షి కేం తెలుసు ?!

అతనికే గాని శాసనాధికారం ఉంటే సీమదొరలూ, ఐ. సి. యస్ ఆఫీసర్లూ, మహారాజులూ తప్పించి వేరెవ్వరూ తన షాపుకి రావడానికి వీల్లేదని శాసించ గలిగినవాడు ఆ షాపువాడు.

ఆ సంగతి విశాలాక్షికీ తెలీదు. ఆమె తండ్రికీ తెలీదు. కాని, ఆ షాపు ముఖం చూస్తేనే వెళ్లాలనిపించలేదు.

"ఒద్దు నాన్నా! అది గొప్ప షాపు"

"ఇంతదూరం వచ్చేం కదా! పోయి చూద్దాం రా"

షాపు వాడేకాదు కనకారావు. వాడి నౌఖర్లందరూ కూడా కనకారావులే.

అమాంతంగా కొళ్లు వచ్చి నడుచుకొచ్చిన చెత్తడబ్బాని చూసినట్టుగా వాళ్ళంతా తన తండ్రిని చూశారని విశాలాక్షికి తెలుసు.

విశాలాక్షిని వాళ్ళంతా ఏ దృష్టితో చూశారో కూడా విశాలాక్షికి తెలుసు.

విశాలాక్షికి అవమానం భరించే శక్తి లేదు.

శక్తిలేకపోయినా భరించి తీరాలి.

విశాలాక్షి దహించుకు పోతోంది.

"సిల్కు చీరలు కావాలా ?" అని అడిగేడు షాపువాడు.

ఆ మాటల్లో వెటకారం లేదన్న వాళ్ళ కళ్లు పీకేస్తాను.

అందుకు, విశాలాక్షి తండ్రి:

"అబ్బే..." అని ఆరంభించేడు.

ఆ "అబ్బే"ని ఉచ్చరించడంలో ఎందుకంత దౌర్భాగ్యాన్ని ధ్వనించడం ?

అందులోనే ఎందుకంత సిగ్గు? ఎందుకంతభయం?

"అబ్బే... నేతచీరలు... తెల్లవి... కొత్త జరీ....చూపిస్తే చాలు...

వద్దు వద్దు. పోదాం.

(43-వ పేజీ చూడండి)

భర్త, ఆలస్యంగా ఇంటికి వస్తూ:— "ఇవ్వాళ ఇంత పొద్దుపోయిన దాకా ఎక్కడున్నానో చెప్పుకో!"

భార్య:— "నాకిందాకే తెలిసింది లెండి; మీ కథ మీరు చెప్పండి, అదికూడా వింటాను."

★

"అమ్మా, మనం కొత్తగా కొన్న పూలకుండీ ఎవరైనా బద్దలు గొడితే ఏంచేస్తావ్?"

"వీపు పగలగొడతాను, తెలిసిందా?"

"అయితే, రెడీగావుండు, దాన్నిప్పుడే నాన్న చూసుకోకుండా తన్ని కిందపడేశారు."

★

★ జరీఅంచు తెల్లచీర ★

(16-వ పేజీ తరువాయి)

అని ఎలా చెప్పడం?

సూదిమేకులమీద, ముళ్ళడొంకలమధ్య నిల్చున్నట్టుగా నిల్చొంది.

ఇంతలో, వాడు చీరలమేటిలోంచి పైకి తీసేడు.

జరీ! జరీ! జరీఅంచు తెల్లచీర!

తాచుపాముని చూసినట్టుగా జడుసుకొంది విశాలాక్షి.

దూరంగా, దూరంగా, ఈ విషాన్ని దూరంగా తీసేయండి.

"ఎంతండీ?"

"ఇరవైరెండు"

అతను జంకిజంకి, భయపడిభయపడి,

"కొంచెం...కొంచెం అయినా... తగ్గదంటారా?" అనేసరికి—

"ఇదేం శుక్రవారం సంతకాదు, బేరాలాడ్డానికి" అనే మాటల్తో కొట్టేడు వాడు.

దెబ్బ తగలగానే కదలడానికి భయపడ్డ నాన్న:

"పోనీ...మరోరకం...కొంచెం తక్కువ ఖరీదువి..." అనేలోపునే వాడు.

"లేవండీ, బాబుగారూ, లేవు" అని అవమానకరమైన అతిమర్యాదాతో అన్నాడు.

పాపంతా అతి నిశ్శబ్దం.

వాడు వెటకారంగా నవ్వనైనా నవ్వలేదు.

కనకారావులు నవ్వకుండానే అవమానించగలరు.

ఈకనకారావులనెత్తురుచూడ్డంఎప్పుడు?! అందులో నా తెల్లచీర తడపడం ఎప్పుడు?!

క్రోధజ్వాలవిశాలాక్షిని దహించేస్తోంది.

పాపు బైట -

దెబ్బతిన్న గొడ్డులా కనిపించే ఈ వృద్ధుడెవ్వరు?

"నేవద్దంటే ఎందుకు విన్నావుకాదు నాయనా!"

"అంత ఖరీదు లుంటా యనుకోలేద"

నెత్తురే ఖరీదుగాఇచ్చినా దొరకని వస్తువులు!!

దహించుకుపోయే విశాలాక్షిని ముంచేయడానికి ఉప్పెన వస్తోంది.

ఒక్క జరీఅంచు తెల్లచీర!

పక్క మంచంలో కూలబడి కూర్చొన్న విశాలాక్షి కొట్టుకుపోతూ చూస్తోంది.

ఇంట్లో,

కష్టపడి కష్టపడి వెలిగే "తుపానుదీపం"; ఫిజిక్స్ పుస్తకం చిక్కుల్లో ఇరుక్కున్న అన్నయ్య; పదమూడో ఎక్కం గతికల్లో పడిలేచే తమ్ముడు; నిద్దర పట్టనితల్లి; అగ్గి దొరకనితండ్రి; ఏడవకుండా ఉండని చిన్నతమ్ముడు.

విశాలాక్షికి ఏడుపు వస్తోంది.

అన్నయ్యకి ఫిజిక్స్ పాఠం అర్థంకాదు. తమ్ముడికి పదమూడో ఎక్కం చస్తేరాదు. అమ్మకి నిద్దరపట్టడం అనేదిఉండదు. నాన్న అగ్గికోసం వెతుకుతూనే ఉంటాడు. చిన్నతమ్ముడు ఏడవక తప్పదు.

ఇహ నా వెలగలేనిదీపం ఎంతసేపు వెలగ్గలదు? ఎంతసేపు వెలుగుతుంది?

- నేనేడవను,

అనుకొన్న విశాలాక్షికి మరింక ఆగకుండా ఏడుపువస్తోంది.

పక్కమంచంలో కూలబడి కూర్చొన్న ఈ పదహారేళ్ల ఆడపిల్ల ఏకధారగా, వరదవరదగా ఏడుస్తోంది.

ఇది మెరుపులేని మబ్బు. ఇది తెరిపిలేని ముసురు. ఇది ఎంతకీ తగ్గని ఎండ. ఇది ఎప్పటికీ తెల్లవారని చీకటి రాత్రి. ఇది గ్రీష్మం. ఇది శిశిరం. ఇది దగ్ధంచేసే దవానలం. ఇది రెక్కల్ని రాల్చేసే వైరాశ్యం—

ఒక్కటి! ఒక్క పేసుమండీ! ఒక్క జరీఅంచు తెల్లచీర!

★

టామ్ సాయర్
వెల: 2-0-0
ఆంధ్ర గ్రంథమాల, మదరాసు.

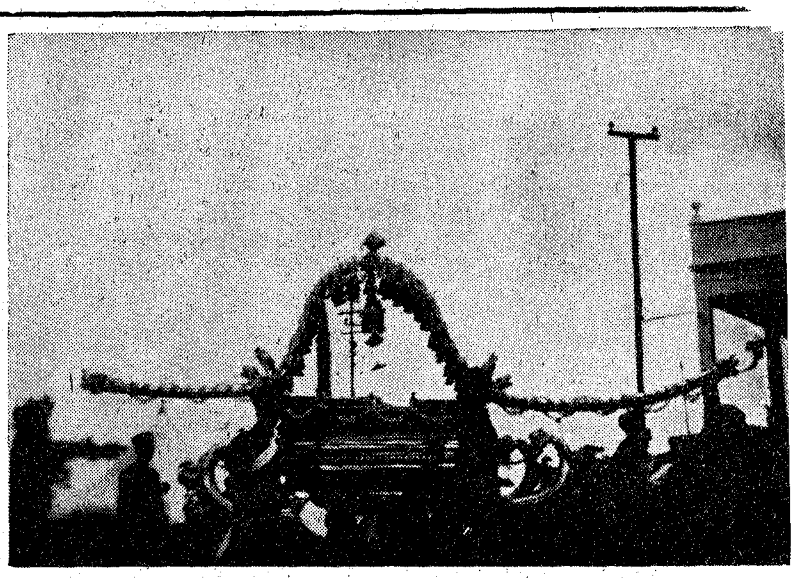

మైసూరు మహారాజాగారి పల్లకి
ఫోటో: వి. సత్యనారాయణ రెడ్డి, మైసూరు.